

مکتبہ قادی
۱۷/۵/۶

کتابخانه
مکتبہ قادی
۱۹۱

۱۹۱۱۱

۲۱۰۲۷۶

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب مجری: حاج میرزا محمد طاهر، حاج میرزا محمد تقی	
مؤلف: محمد علی، حسین و قاسم	
شماره ثبت کتاب	۲۱۰۲۷۶
مترجم	
شماره قفسه ۱۹۱۱۱	

خطی	کتابخانه
مجلس شورای اسلامی	
۱۹۱۱۱	

۱۹۱۱

۲۱-۲۷۶

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجری: طاهر طولی، حائره انزلی و ...

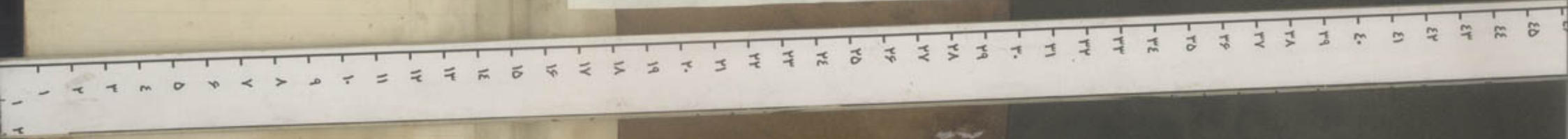
مؤلف: محمد علی، سعیدی و ...

مترجم

شماره قفسه ۱۹۱۱

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب ۲۱۵۷۶

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۹۱۱

ک	کتاب	مؤ	متر	شم	 جمهوری اسلامی ایران شماره ثبت کتاب

کتابخانه	خطی
مجلس شورای اسلامی	
۱۹۱۱۱	

بیت
از دفتر

احدهما فان كانت ثانياً لم تكن تسمى التثنية لنفسها بل باعتبار ما قبلها وان كان
 قبلها فليس ما ابدال احد حرفي الصحيح حرف عند كذا وضماد وضماد وضماد
 والثالث احمده ومار وضماد ومار وضماد والثالث وضماد وضماد وضماد وضماد
 احد حرفي الصحيح حرف ما اوله اقل من حرف العلة واما ابدال حرفي الصحيح فيهما
 الابدال ايضا غير ان بعضهما طرف العلة وبعضهما للضعيف والمضغوض من العلة
 بحرف العلة ثانياً وبعدها المجرى كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد ليس فيهما
 واما ثانياً فقل من قوله كذا ما لا بد له من كذا ما حذف حرف صحيح من حرف العلة
 حكم بعد ثانياً ان الحكم لم ينظر الى الاصل وهو غير مستقيم لان حرف العلة لا يبدل
 الصحيح في كلمة كذا كالمعنى بانها ثانياً ابدال اما الالف فلا يبدل حرف صحيح
 كذلك انما تبدل من التثنية كلهم وان كان كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد
 لا تبدل من حرفي الصحيح في تلك الكلمة ثانياً ابدال اما الالف فلا يبدل حرف صحيح
 اليها ايضا للتبدل بالاستقرار لانها لا تبدل من ثانياً والعين في التثنية والياء في
 حرفي الضعيف وبعدها ابدال لا يكلم سالتها نظرا الى الاصل كالمعنى بانها ثانياً
 فيستقر في كذا ما ابدال احمده وضماد وضماد وضماد وضماد وضماد وضماد
 لان الالف التثنية زيدت في الصحيح بدلا من الالف في الصحيح لانه القدر في الصحيح
 قلت الاشدة التثنية واما سالتها في الالف قلت لانه الالف في الصحيح لانه القدر في الصحيح
 اكثر في الالف وان وجد في الالف في الصحيح لانه القدر في الصحيح لانه القدر في الصحيح

وحده كان المدح عتسم مطلقا لان المدح لا يمكن الا على الافعال الاقضية كمدح
 المدح فانه يسمى الافعال الاقضية بغيره غير ان المدح قد يسمى المدح على العادة ومحمد
 شجاعه لا يقال حمدت على صفة حمده وشجاعته بغيره والحمد لا يفتقر الى الضم
 حرف التعريف النعم والالا من اوقان بحسب اللغتين في الالف المدح واللام المدح
 الى طلبة كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 ولان كان كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 من محمد اخرج اخبري ومحمد اخبري ومحمد اخبري ومحمد اخبري
 بقوله ان حرفي الضعيف اليه الهمزة كالمعنى بانها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 استقيمة المقيدة غاية التقدير في الالف المدح واللام المدح
 فادف بحمد بقوله ثم الصورة وبعدها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 بغيره ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 ومعناه الوضع اوله هو التثنية في كذا ما ابدال احمده وضماد وضماد وضماد وضماد
 وبعدها ثانياً الاصل والاشد في الالف المدح واللام المدح
 عزه الى العزة في الالف المدح واللام المدح
 الله عزه الى العزة في الالف المدح واللام المدح
 بنظره الى العزة في الالف المدح واللام المدح

شبيب الذي خرج من بين ايديهم وكان بينهما في اثنين وعاب هذه الرواية التي خرجت من ايديهم
 صوت الفدا يخرج من بين ايديهم في هذه القضية شعبة في غير ما خرجت فلو ان
 في غير الفدا وت هذه القضية الفدا ايضا لا تدغم الا في مثلها وفي غير خف بهم وبعثها في الباء
 فخرجت من غير اضعيف تفرق بين شيخ الكس في وجه الضعف لم الفدا في الباء لا الفدا
 في غير شعبة السخنة في غير الفدا في غير شعبة في غير الفدا في غير شعبة في غير الفدا
 ايضا لا تدغم الا في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة
 فلو ان في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة
 في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة
 في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة في غير شعبة

اعدا لراي اللامح

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على خير خلقه محمد وآله الطيبين الطاهرين
فقد اشرقت شمس معرفة ما يجب استحضاره للطلب من صناعة الطب نظرية
وعملية انتجتها من كتب المتقدمين والمتأخرين ورتبته على عشرة
مقالات المقالة اول في الامور الطبيعية وهي تشمل على عشرة فصول
الفصل اول في الازكان والافروجه اما الازكان فهي احيى لم يسطط
هي اجزاء اولية للبدن الانسان وغيره التي لا يمكن ان ينقسم الى اجسام
مختلفة الصور وهي البقايا النار وهي حار بالية والهواء وهو بارد رطب
والماء وهو بارد رطب والارض وهي باردة بالية اما الامور فمقول ان
الازكان اذا تضمرت افراؤه ذاتا فعمل بعضها في بعض بقواه
المتحدة كسر كل واحد منها صورة كيفية اخرى فاذا وئمتها القتل والافروجه
بينها الاحد ما حدث لذلك المركب كيفية متميزة بغير جميع الافراؤه
وهي المزاج وينقسم بحسب القسمة الحقيقية لا يمكن مقدره بالحقيقة
وهو ان يكون القواير القبايات المتضادة في النوع غني ويسي

وبسبب معتد الحقيقة والابا يكون خارجا من الاعتدال الحقيقي لكن الاول
لا يمكن ان يوجد اصلا بل الذي يوجد من الافروجه شمانية اقسام الاول
هو الخارج عن الاعتدال الحقيقي وينقسم الماء لثلاثة اقسام معتدلا بغيره
وهو ان يكون الموضع بالترجع مزاج وهو اصل الامر فكله والاما يكون خارجا عن
الاعتدال والمعتدل انما هو القياس الى سائر الكائنات والثاني
المعتدل انما هو القياس الى ما هو داخل في نوعه وهو المزاج الذي يحصل لاعدل
شخص من سائر اشياء نوع الانسان الثالث المعتدل الفصفي بالقياس
الى ما هو داخل عن صفة وهو المزاج الذي يحصل اقليم اقليم الارض
المعتدل الفصفي بالقياس الى ما هو خارج عن صفة وهو المزاج الذي لاعدل
شخص من اشياء من سائر الاشياء المعتدل شخص بالقياس الى ما هو
خارج عنه وهو المزاج الذي يحصل شخص معنى حتى يكون موحدا
صحيح السادس المعتدل شخص بالقياس الى احواله في نفسه
وهو المزاج الذي اذا حصل للعضو بالقياس لما غيره السبع المعتدلات
العضوية بالقياس وهو الذي يجب ان يكون نوع كل عضو من الا
عضوا مما يخالف غيره انما من المعتدلات العضوية بالقياس
الى احواله في نفسه وهو المزاج الذي اذا حصل للعضو بالقياس يكون
على افضل ما ينبغي ان يكون عليه واما الخارج من الاعتدال

معتدلا

كون الله لكان مفردا واللفظ اسم وان اعتبر الضمير كان فارقا مستقرا للفظ
 ذكره ولقد يخبر ان التام في النسب بالمتسدر والحق بانتهى رولا في هذا
 ضمة اليفر تحمل الوجهين وليعلم ان اللفظ في ضرورة الضمير مستعمل في معناه
 لزم الجمع بين الحقيقة والمجاز في كل واحد اصل في اللفظ ومعناه لا يمتثل الى
 نفر الشئ اما فقط ان كانت ما زائدة او مع شرا وان كانت مرصولة الى حرفه
 ومن ضرورة ان الله اسم للوجود مجزئ في العلم وهو ما ان التام حذف في اللفظ
 التسمية وجوز ان لم يزم على مجازية حذف لا يخفف لكثرة الاستعمال وكذا
 تحقيق الباء مع وجود الباء بعد ما صرح به الرض لكنه مراد ارجح اللفظ
 والمفعول اما التام في نصب سر واما التام فلهذا ان استعمل في هذا المعنى وان استعمل
 التخصيص على ما يستعمل في السور انما هو الجمع للشيء واللفظ يحقق التام بين
 الشئين كما ذكره في الحاشية ثم استعمل في غير خصوصه ومجمل النص في المصنف
 لخصوصه ولان في ذلك لفظ اللفظ على ما كان عليه قبل كما ان ما بهما الرجل نقل
 من باب التام الى التخصيص لم يمع مغر فخص به كما انما بهما الرجل في خصوصه
 على العمل على كل حال مع بقاء ظاهره على انه التام في التام قبل مرهم ارضي الرجل
 صرح به الرض وقد حمل في غير المصنف المذكور ان التخصيص هو في الحقيقة
 الرض على انه غير متناه في الحمد

المحمود خيرا بقدر ان فيه المحمود تحت اذان قيل بعزم النصوص من المذبح والمحمود
 كذا في بعض ما رواه الزين من حديث الكوفي ولقد قيل جهنما كان التقية بالذ
 خيرا في خروج المذبح والفرق بين المذبح والمذبح بنينا عينا ذهب اليه صاحب الكافي
 كما يعطيه ظاهر كلامه فيه حيث قال الحمد والمجد والثناء في حق الله تعالى
 الحمد والمجد والثناء في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 مفرغ كان التقية بين المذبح والمذبح بنينا عينا ذهب اليه صاحب الكافي في حق الله تعالى
 ليحيا المقام والثناء على الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 اسم المفهوم الرابع او السبعون في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 انحصار في الحق في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 حقيقة لانه نقل عنه وجهه وهو انه كان كذلك لما افاد قولنا لا اله الا الله
 الترجمة لذلك في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 والله لا ينزاد بالذلة في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 استثناء الشرح لغيره على ان لا يرد في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 فتبين ان في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 الله الفرد الذي هو الحق العالم بالحق في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 من جده على الاستماع في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 الاسم هو سبحانه تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى

قال في جعله على نظر لا يرفع له
 مستحق للعبودية

نقول لصفحة

نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة
 في ضمن هذا المذهب حيث من اطلق في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 في ضمن اطلاق هذا المذهب في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 اغترق في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 به لانه وصفه على الذات المشتهية بالذلة في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 ان من اراد ان يرفع في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 لا يستحق ان يرفع في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 به اختصاص لا يرفع في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 لغيره والذات له في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 لعدم اختصاصه كالذات في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 اية من اهل الفضل البعيدة غير محذورة في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 اعند الحق بان يرفع في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 الكمالية وهو من كان له في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 ثبت له في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 عند رباب المعاني في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 احوال لا ينبغي سأل الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى
 كان التعيين في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى في حق الله تعالى

نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة نقول لصفحة

في قوله تعالى انك نعمة الله ما ذكر الحق بكم واجبر على تلك
 الصفات فخلقكم على علمكم ان يحسن بالثبات والعبادة فان قلت
 ذلك المعلوم بمنزلة انك بمنزلة الصفات فعبه يكون الخطا اول
 على كمال العباد له لا بد من ذلك التبر الذي لا يحق العباد له الله لان المطلوب
 اذ في التبر واعرف فيه فكان يعقل العباد به هو يعقل بلفظ التبر ليس بعبه
 انما كان كغيره من الشئ من غير ان يرى انه لا يخلق لفظ الله واداره
 لذاته لا غير المستلزم للصفات الكائنة على طريق الكيفية الشريفة في ذلك
 له الشريفة واداره ان كذا له الفاعل المزمع عن كذا في ذلك لا يخلق بغير التبر
 فيمنع القول بالشرع في حاشية المطالع عن بعضهم النقص الذي في نظر
 ويرجع للقول الثاني واداره المطالع ونقصه النقص الذي في نظر بعض
 ولله دل متقوض في قوله اراد الطريق وجه الذي في نظر كل من
 وقد يجب عن الله دل بجزء وقوع الضد بل بعد الوصول الى الحق في غير الطريق
 كما في الدلالة واداره ان لا يخرج ما لهم عدم الدينان من الدلالة والادله
 تارة وفيه تامل وان اراد بالاصل للاصل بانقضاء ذلك بالفضل المستلزم
 للوصول بالفضل فله نقص وعن ان يخرج النقص من اصل من غير النقص
 لذاته من حيث بغيره بغيره انما في قوله تعالى انك نعمة الله من حيث بغيره
 هو انك اياه واداره انك نعمة الله من حيث بغيره بغيره بغيره بغيره

نعمه

بالاثنين

عنه

على صفة عظمته من ادرك الله وامر به اية وادله من النقص
 في ان الله به في قوله تعالى انك نعمة الله من حيث بغيره بغيره بغيره
 ظهرت منك الهداية بل التبر من حيث بغيره بغيره بغيره بغيره
 كان في حق من اجبت ادله وحصل لعدم العبد في حاشية الكثر في بغيره بغيره
 يتبر بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره
 مستقيم فقول معاد في قوله تعالى انك نعمة الله من حيث بغيره بغيره
 في حاشية ما يدل على الفرق من جهة التعريفين التعريفين في حاشية ما يدل
 وتعريف للطريق وفيه يعرف بان المبر الدول للذات بالالمقصود والاصل
 ولذا يسمى الى الله تعالى خاصه وانما الدلالة والادله في حاشية ما يدل
 القرآن الشريفة بان الغرض في قوله وحصل هو المسمى بين الغرضين وفيه
 النقصين ولما المسمى في حاشية ان كل من التعريفين صحيح لادله في النظر الى حاشية
 متعدي الى المسمى في حاشية فلذلك لا يمكن ان يكون احد الغرضين في حاشية الدليلين
 الصحيح بالمفعول انما في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل
 لذاته في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل
 وهدية التبر من كذا في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل
 الطريق التي فالوجه هو المسمى الى ما دل في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل
 من انما هو ضرورة مطلق الدلالة والادله بلفظ ما كان محمداً من التبر

رجب
 منزل

اختار
 بغيره

الى المفعول الثاني في حاشية ما يدل في حاشية ما يدل
 الى اسماها متعدي

حمله غير المتضمنين بهذا الوصف فخرج من النقصان مبدعا مستغنيا عن مرتبة الوجود
 في تلك الوصف من كان ذلك الغير طبقا لبعده فخرج الذي يحتمل بهم وان تقارب
 المعيان فان الرسل في المشيكلان الترتيب ان الرسل في قوم بلديع مطلقا
 والرسل في الترتيب ان الرسل في كل مواعيد بالبحر ومعه كتاب مشتمل على كل ما عرفت عن
 زبادة وعد الرسل على الكتب فمن ثم ذهب بعض الدان الرسل في كتاب اوضح لبعض
 شرع من قبله في الترتيب فخرج في ذلك كبريت فيها عشرين الف رجل اعلم وانصت مطلقا فكل
 على احد من الفوليين على اختلاف في النسخ من الزم والاراد في قوله دين وكتاب الاول
 وذهب اخوان الانبياء من كل انما انما نال من الرسل في شرع او لم يتبعه
 وح ان السمر براد بالسر على ما ذهب اليه جمهور النحاة من ان الرسل في
 فاعل الفعل والمفعول له اذ هو في الترتيب كالمصدر فيشعر في الفعل فعلق المصدر به
 واسطره لم يشترط ذلك في الترتيب لبعض قال وبعض النحاة لا يشترط ذلك وهو الذي
 يقع في قوله ان كان الغيب من القول في قوله عليه السلام في نهج البلاغة فاعطاه الله النظر
 استحقاقا للخط واستتمما للبيان المستحق ليس له السمع والمطهر لله ولا يجوز ان يكون
 حاله مستترا في عطف حال الفاعل وهو المستتم على حال المفعول
 وح فالمصدر في غير ذلك ان كان حاله في حال خبر في المصدر لا يخبر عن اسم العيني باللفظي
 فلهذا في التاديل فاما في جواب الترتيب في الطرف في اول المصدر باسم الفاعل خبر في
 مجاز الغيبة في النسبة ان كل عيني به فلهذا في مجاز عقيد كما في قوله تعالى

لعل
 في
 في

لعل انما به انما يحتمل منها والى اذ في ما بعد انما المعاني من حجج البراهين في هذا الوصف
 في قوله انما به انما يحتمل منها والى اذ في ما بعد انما المعاني من حجج البراهين في هذا الوصف
 الدخول في الترتيب في الترتيب في واحد والتمه انما به يكون الدخول في حاله
 شرع في الترتيب في ذلك في كل راجع الى ذلك الشرع فكل في هذا
 وتقدم الظرف لقصة كحكمة في الترتيب في ارباب المعاني في الترتيب في
 حقه ان خير منه في غالبه ولما كان ذلك المبدأ في الترتيب في حقيقة لعل في
 للمقام في ذلك في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 شئ واحد في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 على الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 من الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 تروا في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 اول في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 بالنقل في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 ان في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 تخصيص في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 ان في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في

لا يعلم في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 على الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في الترتيب في
 الا ما ذكره في

مخفف صاحب كنهه انما هو جمع صاحب السكون مع اداء الجمع المنهزم منها واداء
 الله في شرح النخس من الجمع صاحب فلم يرد الجمع لفظه بل اراد الجمع
 مع كسب المعنى فليدروا ان هذا الخلف لما صرح به في شرح الكشاف ان المعنى ان
 فاعله للجمع على افعال بل هو لما كان معارج جمع مضارع فاعله مستتر
 كان المعنى انهم صعدوا بهج مراتبه واداء يستلزم مفعول للضمير ظرف لغو كونه
 والظرف المستتر في مكان متعلقه بما يحصل اوصاف واجب بخلاف الواقع
 اوصاف اوصاف اوصاف المستقر للضمير فيه واصلة مستقر فيه في اي حقا
 المتعلقه بالمستقر العام والظرف ما كان متعلقه فاعله كونه في قولهم من العلماء
 نذكر ان كان اوصافه في سمر كونه فارغا عن الضمير فهو لغو فيكون المشهور في محقق الخلف
 في حاشية الكشاف ان المستقر يكون متعلقا بقرعة ما كان اوصافا والظرف
 ما ليس كذلك وكان النصب المشهور من غير الكفاة اقل مراتب التقدير لاداء
 الحق المعلوم فهو اقصر مقام خصل من ذلك فلهذا اشدت في كون ما نحن فيه ظرفا
 مستقر بحسب الطب عند نيب الترتيب لخصوص التقدير قائل ولما حاله في
 كانه لم يذكر حاله الاربعة وهران كخلف المضاف اليه وكرهت لفظه
 فيما اذا ذكر المضاف اليه اذ المقدر كالمفطور سواء كان وضع الاربعة والاسباب
 اليه بعضهم من ان الدش لا الى المرتبة التي خضعت اليه ان وضعت الاربعة في
 النصف والى اخرى في الخارج وان وضعت بعده وترجمه الزاد ان بها انشا

وضمن

وضعت لادن ثاره بها الى المحرك ش ه فان اشير بها الى ما ليس كذلك
 فقصر وكما ليس اليه ه وشرى الدش الى العفة منزلة تحت حيث فصل في
 القائل اراد ان الدش لا الى اخرى في معنى حقيقة والى اخرى في الدش في
 والدخل فاعله في التعيين والترديد وكون تلك الدش حقيقة يستلزم ان
 الدش رايه موجودا في معنى حقيقة وكره لاداء وجوده للفظ المرتبة واللامع
 في الخلف كما حقق في مرتبة فحين ان الدش رايه في المرتبة في ضرة الدش
 وان الدش رايه في المرتبة ولولا ان الدش رايه في المرتبة استقام الدش في المرتبة
 لغات الترتيب الكلام والادخل في الترتيب واللفظ والمعاني في حال الكفاة
 كما سيجي بعبارة ان المرتبة لغير ان اللفظ وان رجعت في معنى
 متعاقبة لاداء الدش رايه في المرتبة لاداء المرتبة في القاب على طريق
 اخذ في اللفظ المستعمل في غير ما وضع له لعلوه وفي مخفف فلهذا علم
 اعراها بخفف لفظ لقوله واسئل القريب راها على قول الكثيرين عن
 اللزوم والراية الحثيرة الاربعة لقوله فاداء في كلمة الصداق هي داس فاللفظ
 فان الاربعة في الاربعة في الصداق فلهذا في الاربعة في الاربعة في الاربعة
 العا على انما في الاربعة في الاربعة في الاربعة في الاربعة في الاربعة
 الفاعل في فعل في الاربعة في الاربعة في الاربعة في الاربعة في الاربعة
 من حيث الطبقة على جميع مخبرات راد له تصحيح ما تهاش راد الى انظر

انفاقة

مرفوعة ونحوها لا يسلطها له ان ينفذ العايد المرفوع مع عدم طول الصلابة على ان
 بعد له سبب لقياس لكنه قد قيل ان العايد ليس له سبب يومه بل هو جليل بالوجه
 فخصوا ذلك لانه لا يصح ان يكون له سبب في نفسه بل هو جليل بالوجه
 فيه للاستشهاد بانه ان كان له سبب في نفسه لكان له سبب في غيره
 الاستشهاد به ان الخارج من متعلق حكم على الخارج فيحكم المتعلق وكما هو المشهور في
 مما زاد الاستشهاد بالاستشهاد بغيره من غير الخارج فقط بغيره من الرضوان لم
 تقل في الكل بل كان من غير الخارج في غير السبب من حكم الخارج كالمشهور في بعض
 حقيقة فيه لانه لا ينفذ العايد ان ينفذ على امره انما هو حكم على الخارج لانه من حكمه
 لان الاستشهاد به ان الخارج لا ينفذ في نفسه من غير الخارج بل هو من حكمه
 غير خارج من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه
 من سببه وهو انما هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه
 وانه على العلوم واخره على العلم في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه
 الدول انما هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه بل هو من حكمه
 في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه
 بغيره في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه
 فذلك في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه في نفسه
 لا غير وهو المطبق لعدم التعلق في العايد في الفاعل ان يقع منفذ واما الدول

السبب

في

فعد ان كثير من قدم بغير تقدم كانا لكانا استحقاقا القدم قدم قدم نفسها
 من قدم القدم كانا في غير سبب التقدم قدم قدم نفسها لولاها وتايرها بغيره
 في الشرع تقدم بغيره من رتب رتب من لم يعرفها وهو ما خروجه من مقدمته
 ان الطائفة التقدم منه وهذا التقدم بطريق النقل ان سببه منها لم يكن طائفة
 فهو حقيقة عريضة مما انما هو بطريق الاستعداد التي بان سببه التقدم فيها
 في تلك التقدم في حصول النفع وانشئ منه هذا اللفظ المرفوع للدول جعل للتقدم
 فيكون مما زاد عرفا وان فيهما كالتا في اللفظ الحقيقة وسبح المصطفى في الله
 واما لان العلم بغير التصور على ما قيل في هذا القائل لوجبه الدول لان غير
 العلم لا يعلم العلم بغير العلم بغيره لزم الدور واجب ان توقف تصور العلم
 على حصول العلم بغيره لانه تصور قد علمه انما هو علم بغيره ضرورة
 وجوبه لانه لزم من حصول التصور كذا فاعل ان واجب ولا الفاعل واجب
 الاخير لكان لولا انما هو واجب انما هو التصور يحصل وعدم الملائمة
 بينهما فاعل هذه انما هو في سبب القضاء من مقام الدول في
 التصديق وقد اختلف في ان حقيقة ما تقدمت من الحكم الا انه عبارة عن
 الدور انما هو وجه الدول ان التعلق بالنسبة التي من غير الدور في غير الدول
 مع ان التصور بالذات والتعلق في ذلك انما هو في غير الدول انما هو في غير الدول
 اعبارة عن مجموع الدور انما هو التصور الحكم عليه وهو النسبة فيها الحكم

الحديث

لما

علم

واثر من الغرض والاشياء فان ذلك تغير بالذم المسمى بالذم
 الموضوع له ان قلت كل النسب المتعاقبة بخلاف ذلك لفظ متعاقبة بالتركيب
 الكل والجمع او الممول و رعاية المطابقة من حيث الحكم قلت في التعديل
 حرج لاني لم اجد في المحنت اذ رجعية خروج الدلالة المطابقة على المعنى البسيط
 ذلك التقدير فان قلت لم يأت بغيره بل بغيره انما انصرفت منها على ان لفظ
 التمام لا يشترط التركيب لانه عمل على ما يشترط التركيب فلا بد من التركيب في التمام
 فانه لا يوجد في العين ولا علم ان هذا هو الصواب عقلا ولا تصور قسم اخر من الدلالة
 على استخراج الغير للذم نفسه كخارج في الدلالة الدلالية بالذم مخرج بان
 اللزوم شرط فيها لا يخرج مفهومها هو الدلالة في كذا محض كما بصيرة
 الى العلم لان العلم هو العلم المقتضى بصيرة يحيل تصور بدون تصور البصر لان
 تصور المصاحف حيث انه مضاعف بدون المضاعف اليه محال والبصر مخرج
 عنه اللقط بخروج المضاعف من المضاعف الله لا يعرف بان من عادوه
 وسوق تصور المعلوم بدون الذم كما بينت في كتابي وكجوز انما انما في البصر
 للشك في فهم هذا المعنى في كل من درجة الاعتناء غير مستحسن لفظ والتركيب
 والكتابات مع هذا القليل مع ان مخطوطة الذم والاشكافه واعلم ان ليس المراد
 بهذا الاستثناء الدلت مع مطلق بل في الجملة وبسبب القرينة وكذا قال في القول
 شرط لا التزام اللزوم انما هو في غير النسخ كذا في قول الموضع ان

التمام

والذين حصلوا فيه اما على الفور بعد التام ولو كان ذلك اللزوم الذي منى مثله
 اعتقاد النسخ بل بسبب عرف عام لا غير كالتشريع واصطلاح حيث انما بان
 الضمانات وغير ذلك مما يجوز عرف خاص انتهى فليدروا ان اكثر
 الجزاءات ليس بشي عقلا او عرفيا تصور بدون التصور من النسخ
 والى هذا ان يقولوا وتقدر ان يري ان قوله ولا تصور انما هو الجواب
 هو ان التقدير انهم صرح بان الفصل مستقل في الدلالة على معناه التصور دون
 المطابقة لشيء من الدلالة على النسب التي معناه حجة لا يعضل الدلتبة الفاعل
 لفظ بالفاعل مجزوا عن الفاعل تحقيق التضمن بدون المطابقة والدلالة لفظ
 على ذلك كما بينت في التصور تحقيق الالتزام بدون المطابقة فلهذا التزام وتقرير الجواب
 على ما هو عليه لا يخرج حاصل في الحكم ان المطابقة لا يستلزم بل التضمن
 والالتزام وان كان التضمن والالتزام لا يستلزم الاخر واليه انما
 يقولوا فلهذا التزام غير واقع في الطرفين وعدم تعرض اللفظ لغيره او في فهم التعلم
 هذا واعلم ان من فسر والدلالة الالتزام بفهم التعيين اللفظي سراجا في نسبة الى
 العالم بالوضع واعتبار الدوام والحيث في اللزوم اشتراط فيها اللزوم اليقين
 بغير الدلتض كما هو في النطقين ومن يغير بفهم التعيين اللفظي لا يطق
 واعتبار اللزوم في الجملة لا في اللزوم العرفي والذم في فهم حكم الله بها قوله
 ولعرف في السطو لما سلفه في اللزوم في الجملة لا في اللزوم في السطو

المرجع النجوم
كتاب في معرفة النجوم
والاوقات

ضرور وان مركب تام لكنه ليس لشي من الالف كما لا يخفى وفيه ما لا يخفى
الثالث التاويل في احتمالين ليس بلزوم فليدروا نقصان النجوم
ويخرج الدول بالوضع والثاني بالتصرف فادارة يدخل في ذلك الحرف
والهجات البجود يمكن ان تصدق انما يستقل في الله الله الله اذا
قلت في مثل او كان انبارة جواب لال لم يفت النون معها غير محصل
فما لا يدور لادن انفرادا على من تصير بل انما يدور على نسبة لتصل الله لتصل
بمن نسبة منها فليصلي ان انفرادا لادن بوضع او محله او متبدا او محله بالهم
ليقرن بها لفظ اخر يتم نقصانها في وجه ان يخرج عنها او بها كداحقة الفاصل للو
واعلم ان عدم استقلال الحروف في الله له ما لا يحدف فيه انما يحدف في
ان ذلك لما اذا نقصه والحق الشريف والفاصل الله وانما غيرهم ليعلم
استقلال منها بمكان كذا لانه لم يحدف في غيرهم ليعلم منها لم
يعلم ذلك السور والحي والمصدر ما عدا ما استرابط الراضع في الله له عني
وكن في حواشر الشريف في السطر وحرف عني ليعلم منها ان
كل ما يمد او اذ غنة النطقين بمرحوق غنة النية فان بعض ما يمد غنة النية
الرجو دية لصر ان يقول حرف وفضل فيه استراة المان من المنة
لظن المفرد والبث للمع ان من ابراهم عدم اختصاص الاسم بالاشراك
والفعل والحقيقة والمجاز فان الكلمة قد تسمى شرفا كعرب ومنقول كصاوية

نقل من

كنق زبد ومجاز النطق بحال لروا وكذا لك الدوا وكذا لك تميزن شكره
كن حقيقة ومجازا كذا لادن الله ليعلم الله ليعلم الله ليعلم الله ليعلم الله
له صديق غير الشيخ حيث قال في الشفا علم انما يعرف الله ليعلم الله ليعلم الله
ما يخص باسم الاسم او كان ما يخص باسم الكلمة والثاني الذي لا بد من الله له
بما كان الباعث للقوم على تخصيص الفسدة بالاسم عدم تسمية الفعل وحرف لوانه
منها بتلك الله بل في معنى ووضعه الحق هو الحق الشريف في الحقيقة
الصنم من نال فيه وجهه ان من لادن الفاعل كل فرد من افراد البياض من
وخل الفعل والحرف في العلم والتميزا طرعه انما هو بل انما يقصر وجوه ذلك
في مجموع الافراد والحق كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله
الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله
فالحقون كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله
وصفا ما كان يقال في الكل من رايه مختص ولنا كل من كل مختص وكما جبا
المع وجماعة على انها موضوعه ليعلم الله ليعلم الله ليعلم الله ليعلم الله
اليد من كاستعمل في زيد مثله واخبر الله كذا الله كذا الله كذا الله كذا الله
في انما عينه لولا يصح ان يقال ان ابراهم رايه ليعلم الله ليعلم الله ليعلم الله
تصاير الجوز ان من موضوعه لوانه منها والالهات في غير مجازا ليعلم الله
ليس كذلك والاصل داحقة والالهات مشتركة موضوعه اوسا عني الافراد

في الفرد ولكن لا يطلق على عتسما حصر له فيها وصدة عليها فخر له فلهذا نقول
 ان اراد انه لا يتفاوت في السبب من هو مكن لا يستلزم ذلك التواط
 بل ان التفاوت لا يختلف فيه بالقياس الى الفرد وان اراد انه لا يتفاوت
 اصله من جوار التفاوت باعتبار الصديق عليها واعلم ان الشك في ان
 والنقص ليس في سائر ارجح لا يخصص فيه في نفسه وهم صواب بل هو من حيث
 الله شبيهة لان لكل منها عبارة عن الشبهة ظهور ان الشبهة الكلية في بعض الافراد
 فاعلموا واحده لان الدول يستعمل في العلم والثبات يستعمل في اليقين وانما يسمى
 القسيم شكها بصيغة الفاعل لا بصفة الناطق في شك الاشتراك افراد في اصل
 معناه واختلافها في وجه الوجود المنكر وفان نظرا في وجهه الاشتراك معادله
 منوط وان نظرا في وجهه الاختلاف او جهة الاشتراك انما هو بالمرئ
 ملاحظة سبب في بين الشغل الدول الركن كجمله مقول في من الصغير الى العلم
 يرجح المقول اذ لا يفي في سببه والاشتهار كما صرح به الصانع فان
 اشتهر في البشر على سبب الله صاحب القطع من الركن بسيط ومن قبل الله
 عدم التعرض للمقول لانه ان كان سببه فهو من حيث الحقيقة والجماع في ذلك
 المقول حقيقة عندنا قل جازع غير والافهم افضل في المشترك ولما لم تعرض له
 كجمله في التقييم للمحالة التي لا يفي في محله قولهم للمحالة لم يبق الموت
 انت للمحالة او المفرد جواب عما بين ان قولك لا يكون كذلك اي لا

في

يكون موضوع لكل واحد من الثمانية اجماعا يرجع النفي الى القية انك لو
 موضوع فيك في قولك للمحالة وتوجهه بحجاب انه وان اصل ذلك
 ظاهر لان كون المفرد منها في الموضوع قرينة ما تفرع عن هذا التماس اقول فصح
 الشبهة القادرة بانها اذا دخلت التفرع على كذا في تقييد مرجع النفي الى القية
 فقط اذا قلت بانها في الجموع ان للجموع واوخرها في ملاحظة هذا الظاهر
 الكلية وقد صرح ببعض تلمذ من هذا الدور ولله عراض حتى يحتاج الى جواب
 حقيقة حقيقة في غير من الامور اشبه به بمعنى ان سببه او التسمية
 الى الكثرة المتفرعة ما حفت له في الاصطلاح التي تطلب ان فيها الدول
 لتثبت وعلى الثاني لتقل من الوصفية للسياسة للستر ان التسمية والتأنيث
 في فعل في غير فعل محي الى الجاهل في وجهه الجواز ان التماس يقال حاز
 المكان اذ افعلة وافتل اليه لانه اسم المكان التماس الفصل الى الصيغة في الكلام
 الدلالة والجوز بها هذا الفصل ان يقول لانه لم يزل من عدم اشتداد اللفظ في
 انما ان كنه حقيقته ومحي الى الجواز ان وضع اللفظ لمعان متعده ولا يستعمل في
 شئ منها واللفظ لغير الوضع وقبل الاستعمال لا يوصف بالحقيقة والجماع
 فليتحقق الدوام فيما ذكره فتت هذا التقييم ما وجهه ان بعض اللغويين ان غير جاز
 فذا لم تعرض له اذ وان ذلك لعدم ادول عرف عام المراد بالعرف ان
 لا يخص بالعرف واصطلاح خاص وان لم يكن النقل الى بعض الناس

اهل الشرع قال الحق الله وان الشرع في مقابلة العرف فذلك جعل
فيها له هذا هو حاصل انه اذا اتفقوا في ان كل من الاستعمال في
القرينة كان مشتركاً والوضع الثاني لذلك سببه وان كان احدهما
الاستعمال كان الوضع الثاني سبباً في ان كان المتنازع هو الاستعمال
في التعرّف الاول كان ينقله وان كان الاستعمال في الثاني كان اللفظ في
الدول مجازاً في الثاني اذ حصل عنه العقل ضرورة ذلك منها ان
الفهم من اللفظ غير متغير في مفهوم الكمال والخبر في العرض هي بغير تحريك العقل للقيمة
استدراكه الوضع ما يقال انه لا يقع عنه العقل في كثير من احوال العقل
ان يتيقن ان ذات زيد سبعة لو كان مشتركاً بين كثيرين لكان كسباً ولو سبه
الرفع ان المراد بالعرض هنا تحريك العقل بغير تصور له قطع النظر عن المحرر صانع
على كثيرين لا التقرر في الشريعة المذكورة فان ذلك غير ممكن اذ لا
في شتم الواجب والممكن ان يحصل عليها جواب عما سبق انه يلزم من هذا التقرر ان
الشرعية منه اذ لو كان الشرعية له ولما كان فهو بهر البطلان وذلك لان
يراد بالامكان العام اعم من ان يكون متيقن بانجاب الوجود او العدم
الامكان الخاص فمن الدول يلزم ان يكون المنع فيمكنه فان وجوده ليس
وقد كان متيقن من ان يخرج الواجب عن الممكن ضرورة ان وجوده ضروري
ودونه في المنع اذ الكسب في نفسه فيها فيكون متيقن بالممكن وهو قسم من قسمه في جواب

ان المراد بالامكان

ان المراد بالامكان العام متيقن بانجاب الوجود فمعركته افراده ان غير ممكن
بضرورة ان الشرع في شتم الواجب والممكن ان يحصل عليها ويخرج الشرع فذلك يلزم
من المحذورين كما يتقارير بها لمن وجوده في الخارج في الكسب والصالح
الذي به يقال في شتمه عقلاً معرباً في طارئة التعاوان اصل الفاعل عظيم معروف
الاسم مجهول كحجم قال اليث اسم ملك والثاني ليعقاً وقيل طائر لم يرد احد
عن الفضل عن ابن الكي انهما طائر عظيم طويل العنق كانت تسكن جبل ورجل عن ابي
اصحاب الرس كانت تسقيض على الطير كلها فاعلمها فاجتات الفصص صبي
فتمت به شتمت عقلاً معرباً للمناقرب لعل ما اخبرته ثم عا جارية طيرت
بها فكلوا اذ منهم خطيب بن صفوان فنه عا عليه فملكوا واكثر ارباب الملك ان يكون
طائر كالشمس المفهوم الشمس اذ لا يكون النصارى فانه قد وجد منه في الغزو
فقط مع امكان الغير اذ استناعه ان الغير مفهوم واجب الوجود فالت
المفهوم من امكان الافراد تعدد الافراد الممكنة فلفظ لصدق ذلك عما فيه
فرد منه واستنع الباقى كواجب الوجود قلت المراد من الجب في الافراد كمن
هو غير مقصور للوصية ولا للتعهد وكما في قوله تعالى والله يحب الصابرين اذ يجب فيها
الجنس ولو لم يكن الا لشخص واحد لادق ان يزل اذ انكش اوله لم يرد ذلك
لكن استناع الافراد سبباً له اذ يجب كما در فيه ايجاب خبر
كالواكب السماره مثل لكثرة النجوم وانما الكثرة في وجوبه ذلك الكثير فالواكب

القول ميل في ذلك تفصدا والكلام في ذلك هو ان التعريف الكليات الفرضية
 بنسبة الى الفاعل الموجود وما قيل من انه لا بد ان يراد بالقول الصانع لقوله ولو
 بالعرض والذوق الكليات الفرضية ان قواعد الفرض عارضة عن ان وجودها
 عن مطلق النوع والنسب الخا جين القول في جواب ما هو الفرض من
 الصدم وفي ما يقال ان هذا التعريف هو بالمشخص والصف لصدق التعريف
 فانه لو اسئل عن بطلان الفرض او الترتيب في كل احوال الجوان فليد
 من ان الكليات خارج الصف او مقولة في الدل ان القول عليه وحاصل الدل ان
 ذكر المبره من عن ذلك والمراد بها القول في جواب ما هو الذي يكون له الصا وانيا
 فالشخص والصف خارجان وفيه ان دلالة المبره في ذلك التامية في معرفة
 التعاريف او بطلان الفرض من الدال على اللازم في الدل في معرفة التعريف
 يجوز ذلك عند وجود التعريف في المبره او في الدل في معرفة التعريف في معرفة
 ان مثل هذا الفرض للمعرفة في معرفة لفظ النوع الدل في لفظه في معرفة
 القبول فلو ارد ذلك قبل هو الكليات في معرفة التعريف المعروف بان كل
 ان يكون مبان للمعرفة وذلك لان الكليات في معرفة التعريف بان كل
 صحة الصدق في كل وهو مفقود في الباطن في معرفة التعريف بالعدم والعدم لعدم
 افادتها التسمية التام لم يجر التعريف بالباطن في معرفة التعريف بالعدم
 اصل بعينه ان يكون مبره في معرفة ان يكون بين مبانين خصوصية في معرفة

على

تعقل احد ما تعقل الدفر فافهم ولا سيما في انحاء النظر فالقول التعريف
 الحركة بايسر لكون فان يكون عدم الحركة من شأنه ان يكون في الثانية
 كتعريف الدل من له الدل فانها يعقدن معا ليس صلا ورياما بالدل
 فلدن الحركة في اللغة النع وهو مانع من خروج بعض الدل وادخل غيرا في شأنه
 عا جميع الدلائل واما الثانية فلدن الرسم في اللغة الدل وهو تعريف في
 الترميز من اثر الشرطية به في حيث انه وضع في مجلس القرب اوله
 فيه بانها صرحه انما فضا وذلك كحكمة الدول عن بعض الدلائل واما
 مشابهة الثانية في كمال التام كحده عن بعض اجزاء الرسم التام واعلم انه مما ارد
 التعريف نقصا حال الرسم كمال كحده واعلم ان كحده في معرفة التعريف الدل
 في المبره في معرفة التعريف من مثل كحده والرسم والخرج للرسم وقيل في معرفة التعريف
 وبيان ذلك انه لو احتاج كحده الى كحده لاصح كحده اليه في معرفة التعريف من كحده
 في كون كل منها صلا او كحده في معرفة التعريف كحده في معرفة التعريف من كحده
 او لا يميز من احتياج كحده الى كحده فان الدل ان كحده في معرفة التعريف
 مع عدم احتياج كحده في معرفة التعريف كحده في معرفة التعريف من كحده
 زالم في معرفة كحده كحده في معرفة كحده في معرفة كحده في معرفة كحده
 ما بها يطقس فوق الدل في معرفة كحده في معرفة كحده في معرفة كحده
 والجازية في معرفة كحده في معرفة كحده في معرفة كحده في معرفة كحده

احتياج

انهم في الغرض من كل سالبه لا ينعيم من كل موجبه هذه كل حيوان اورد بانفسه اذ لا ينعيم من
 مثل قولنا لا تشترى الكلب بغير حيوان فلهذا علم المحققان فيقولون الله ولام اشاره
 الى مطلقه عامه يريد ان ليس الله ولام هو المطلقه العامه اذ الشر او المطلق يراد به
 المفهوم المفهوم المطابق ليس مفهوم الله ولام المطابق هو المطلقه العامه فان
 ولام الذي يجب مفهوما الصريح رفع الدوام الذي يجب واطلاق السبب ليس
 ذلك الرفع بل لدرسه وذلك اننا اذا قلنا بالضرورة على كل حيوان الاصلح
 ان الله انما مفهوم له وانما ان يحرك الاصلح لم يثبت له ان الكلب والكلاب
 جميع الودقات واذ لم يثبت لم ذلك لم يثبت السبب في محله وانه مفرد المطلقه
 وقس عليه لدم السبب والام هذا ان رده بقوله فانهم نشبه منها غير صحيحه لما
 قوله غير متبره فانه التبرع الصحيح هو التبرع الشرطي العامه بالضرورة بوجوه الزمان
 ليس بوجوه لفقده المكان في الدول الزمان في اوله لا مكان للوجوه ان لا يتصله
 بالما ويات في الزمان للزمان فلهذا نقض بل ارادوا انهم سرائر انما هو احد
 وحدها المذكوره ويجب ان يراوا ذلك فلا اعلم ان نقض كل شرطه المرادوا
 بعم الرغ حقيقه السال في قوله برون الدوام ان يرفع كل شرطه اذ الكلب
 ليس برفعه الذي يجب بل السبب رفع الذي يجب فخال فخال نقله في حقيقه
 انه انما رده بالبره عديمه من التبرع الى البيان لنقص الوقت والنشر في
 ساحت العدمه فان الم صرح بان الوقتين معك ان مطلقه عامه فلهذا بين ان

ان

لنقضيها

لنقضيها لئلا ينفك فان نقض المركبه المفهوم المردو بانسبب من نقضه من سائر
 والم لم تعرض لبيانها اصله الى ما بين من بيان نقض الضروره والشرطه الكاف
 فانه اذا كان نقض الضروره الذي انما لا يمكن ان لا يكون الضروره والوصفه
 في وقت يكون نقض الضروره الوقت الضروره والنشر المطبقين للمكان والوقت
 والمكان النشره انتم كلده ولا يخفى له اذ لا توقف له لئلا يخلف في بيان الشرطين
 على نقض الوقتين المطبقين لهما هو على ما سياتي ان نقض نقض العدمه مع الاصل
 ليس في الحال وعكس الوقتين هو المطلقه العامه ونقضه هو الدوامه المطلقه فقط
 انه لا يوقف فلفهم اذ يجوز ان يرفع كذا جوبه فليس لغيره بل ان يرفع كذا جوبه
 يكون نقض المركبه مفهوما حقيقه ولا ثمة اذ ان يرفع كذا جوبه فيجب ان يرفع
 فلهذا يصدق احد ١٦ ان نقضه رفع احد ١٦ على التعيين فقط لانه اذ لم يكن
 فالالتزمين برفعه احد ١٦ على التعيين واما احد ١٦ فلهذا لا يصح لاصح نقضها
 اذ كل منها يخص من نقض فمما ان يجمع مع الاصل على الاصل على الكذب ضروره
 ارتفاع الشرع الاصل من نقضه فلهذا كل حيوان بان وارتفاع الدوام ان
 والمساك وبذلك ارتفاع كذا الذي يجب ان يرفع كذا ارتفاع جميع كذا
 السببه ايضا اذ لم يصح ان يكون شرطين من الشرطه نقض لهما ولبه نقضها من
 الحق رفع احد ١٦ من عين ان يكون نقضه رفع احد ١٦ على التعيين وهو بالضرورة
 المردو من نقضه من عين صرح بذلك ايضا في شرح الرساله وكذلك يطبق على القضيه

١٠ جمع

۷۰۰

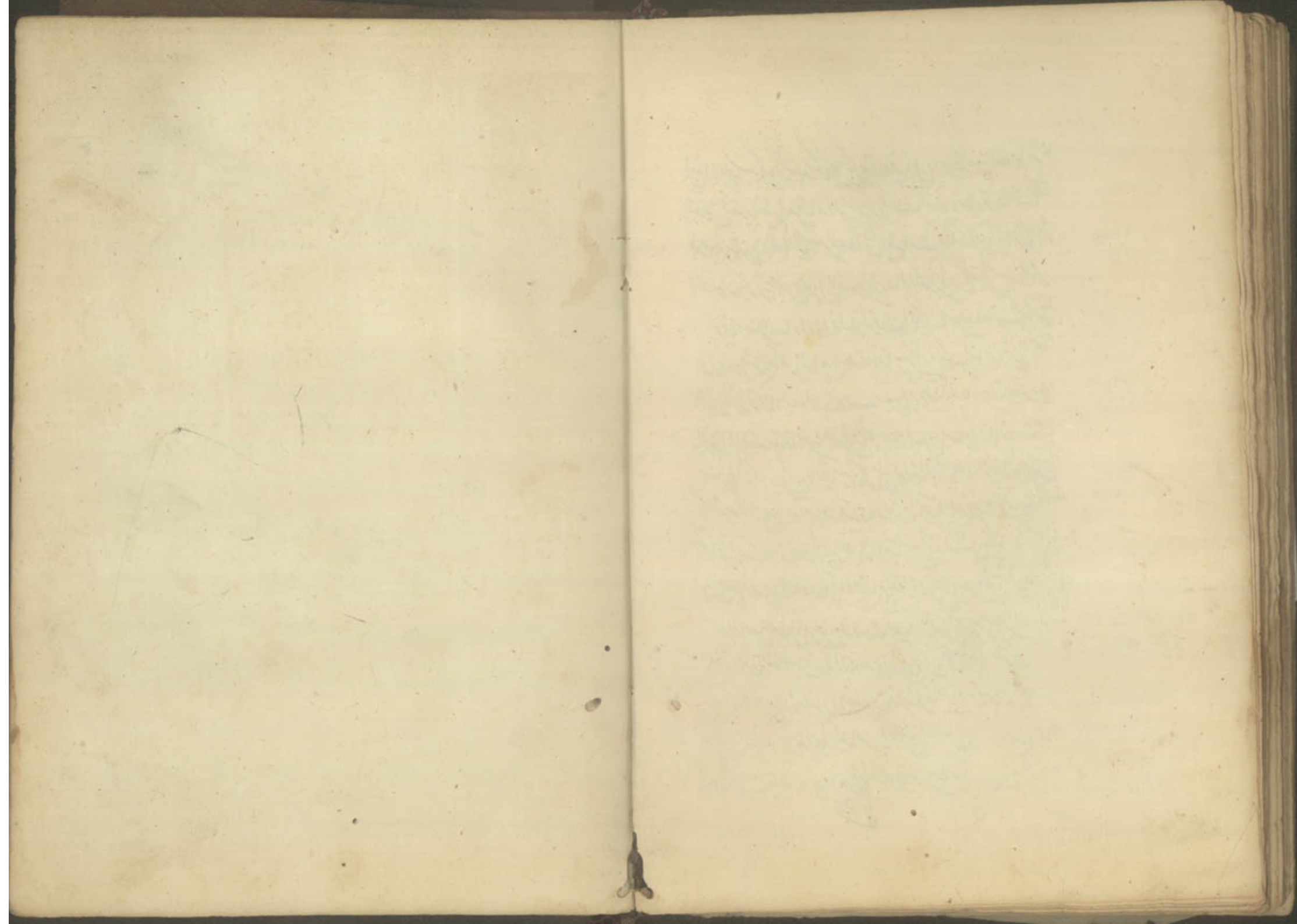
فالتقول العقول

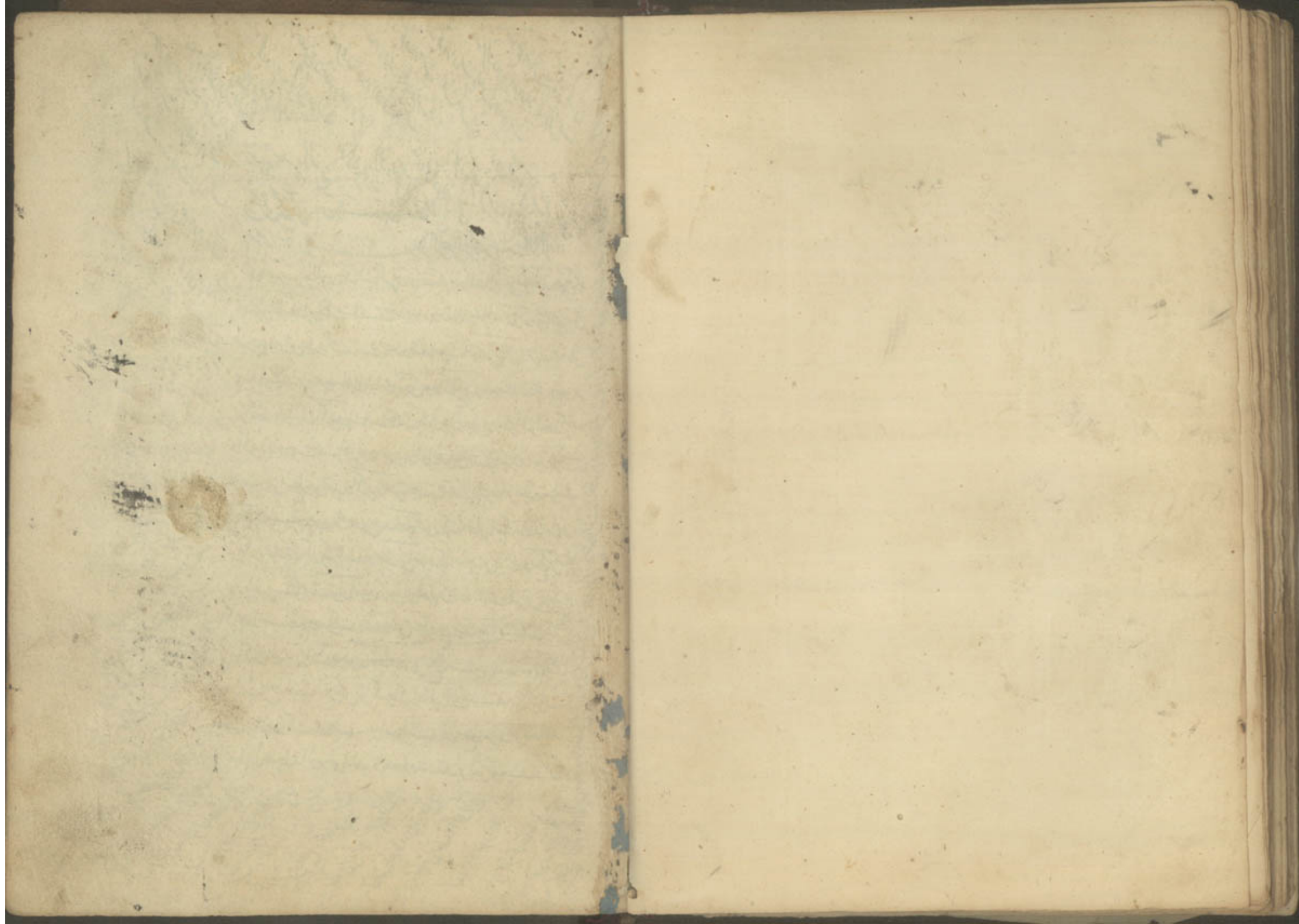
الحمد لله

رجع الى القياس في التبيين المذكور على سكر حرام وفيه ما مل و اعلم انه من الدول على العلم
تبرض لتقدير التفسير المذكور والافهم ان تلك القضايا صادقة في نفسها
بما هي لا بد من ذلك القياس الصادق المقدمات والكاذبها كقياس السواد
والرطوبة ما يكون متعلق بمحمول الضرر من غير ان يكون له في نفسه التبرض
وقياس السواد والافهم فاعرف ذلك ببرهانه ما ذهب اليه المحقق
من عدم اشتراط تكرار الحد الاوسط في القياس نظير ذلك لنا طرقة شرح الطحاوي
وتحقيق ان قولنا اسود بوب سادج لم يزل له اسود وادان الضمت فيه
النتيجة الى المقدمة فاجعلها غير قولنا كل سادج سادج الزم بالذات ايضا
سادج فهو كذا ترادج القياسين كل منتج لانه الذي بالنظر الى النتيجة انما هو منتج
المقدمة الدينية ولهذا كما صدقت صدقت النتيجة الملزمة وتكررت كذب
حالة الضمة والنتيجة فهو لم يخرج مطلقا القياس ليقيد له انه على النظر الى النتيجة الثانية
ومن جمل الرص الى التصديق بالتمام الثانية اعني القياس والاستقراء والتشليل
حصار الرص مطلق الرص بالذات فغيره واعتدل الجبر القياس السواد والافهم
من القياس ليقيد له انه فاعلم انه من ضمن الاستقراء والتشليل
مع انه موصول الى التصديق هذا فادقق الفراغ من توبه
هذا كما يشبه التبريد الى الشيخ الفاضل به
بدر الدين شيخ اسمعيل الجوررجي رحمه الله

مسرح

15 v^{no}

و اما در این باب که از هر دو طرفه است و در هر یک از آنها
از هر دو طرفه است و در هر یک از آنها

دانش‌مندی
فقهیه

[illegible]

بمغفر خیریت به بجز در راه
نفر خیر صبر و کرمه که با
سلع ارضی باشد ارباب خیر و

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

این است که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

السیب که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

نموده و در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

نموده

این است که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

این است که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

نموده و در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد
 اگر فرض کنیم که در هر یک از این دو حالت که در بالا ذکر شد

نمودار امیکه در نصف هابط اول و بر بعضی از زمره محضیض و در نقطه
معدل از وسط نقصان میکنند و مدار امیکه در نصف صاعد بود
یعنی در نصف بکبر وسط افزاینده تقویم حاصل شود چه اعلی و چه
قرین خلاف توالی حرکت کنند و اسفل توالی و در مختبر مدار امیکه کوکب در نصف
هابط بود و نیز در جدول معدل بر مرکز معدل افزاینده و مدار امیکه در
نصف صاعد بود از مرکز معدل نقصان میکنند تا تقویم حاصل شود چه
اعلی و چه مختبر توالی حرکت میکنند و اسفل خلاف توالی و از این دو شکل
انچه گفتیم اسان شود و بعضی مرکز تدویر مختبر را در جدول وسطان حامل

فرض کنند و معنی جدول وسطان را این زنگی بیان خواهیم کرد و در اینجا
نمودار که در میان دو خط موازی کور بعضی خط تقویمی خط مرکز معدل واقع
شود بحسب دین کوکب ریل بر وی از او ایستاده و راستی کشد و از آن نقطه
اول و بعد بر مفر خوانند و هر یک از اینها شده و که شدن زاویه و کوکب
بسیار بود بعد از گذر از مرکز عالم بحسب هر وی از او ایستاده و
کشند و از آن نقطه ای که کوکب در آن نقطه معدل کشند و بعد بر معدل مفر

مدکور

این مدار را در جدول وسطان
نمودار امیکه در نصف هابط اول و بر بعضی از زمره محضیض و در نقطه
معدل از وسط نقصان میکنند و مدار امیکه در نصف صاعد بود
یعنی در نصف بکبر وسط افزاینده تقویم حاصل شود چه اعلی و چه
قرین خلاف توالی حرکت کنند و اسفل توالی و در مختبر مدار امیکه کوکب در نصف
هابط بود و نیز در جدول معدل بر مرکز معدل افزاینده و مدار امیکه در
نصف صاعد بود از مرکز معدل نقصان میکنند تا تقویم حاصل شود چه
اعلی و چه مختبر توالی حرکت میکنند و اسفل خلاف توالی و از این دو شکل
انچه گفتیم اسان شود و بعضی مرکز تدویر مختبر را در جدول وسطان حامل

مذکور تقویم استخراج کنند و این طریقه مشهور تر است لکن ما در اینجا
طریقه اول را اختیار کرده ایم بنابر آنکه که در عمل ظاهر میشود و بیاید دانست
که هرگاه مرکز مرکز کره نقطه مشتق باشد البته قطری از اقطار کره
همیشه عاری از آن نقطه خواهد بود و چون حرکت مرکز در این اقطار و مختبر
کره مرکز معدل السیر مشتق است لکن قطری از اقطار هر یک همیشه عاری
و مرکز معدل السیر است و چون حرکت مرکز تدویر مرکز عالم مشتق است
بالبقی قطری از اقطار او همیشه عاری و مرکز عالم بودی اما بر صحت حسنا
معلوم کردیم و اندک عازان قطری نسبت بنقطه ایست که بعد از آن کره عالم
در جانب حسیض مثل معدل که حامل است از مرکز عالم و این نقطه در نقطه
عازان کوکب در دو طرف این قطر اگر در مختبر عاری مرکز معدل السیر است
و در مختبر عاری نقطه عازان آنکه از مرکز عالم و در تر است و در مفر
کوکب و آنکه نزدیکتر است حسیض و سطحی و از آنچه گفتیم لازم میاید که چون
مرکز تدویر در مروج یا در حسیض باشد در مفر و سطحی یا در مفر و مفری
حسیض و سطحی یا حسیض مفری متحد باشند در غیر اینند و حال از هم منفر
شوند و این سبب از برای مفری خاصه مفری یعنی قوسی از منطقه معدل
که محصور باشد میان زمره مفری و مرکز کوکب بر توالی حرکت تدویر کوکب
اول و دوم را بقوت او معلوم میکنند محتاج بقدر بل دیگر میشوند و اینجا
که خاصه و سطحی انقوسی را کوکب از منطقه تدویر که محصور باشد میان
زمره و سطحی و مرکز کوکب بر توالی حرکت تدویر در مفر و مفری که خواهند

و آن که آن
که در جدول وسطان
نمودار امیکه در نصف هابط اول و بر بعضی از زمره محضیض و در نقطه
معدل از وسط نقصان میکنند و مدار امیکه در نصف صاعد بود
یعنی در نصف بکبر وسط افزاینده تقویم حاصل شود چه اعلی و چه
قرین خلاف توالی حرکت کنند و اسفل توالی و در مختبر مدار امیکه کوکب در نصف
هابط بود و نیز در جدول معدل بر مرکز معدل افزاینده و مدار امیکه در
نصف صاعد بود از مرکز معدل نقصان میکنند تا تقویم حاصل شود چه
اعلی و چه مختبر توالی حرکت میکنند و اسفل خلاف توالی و از این دو شکل
انچه گفتیم اسان شود و بعضی مرکز تدویر مختبر را در جدول وسطان حامل

سوال

[illegible]

احوال این سه درجه و نه درجه باشد و جمیع این مقدار یک بیان کردیم با جزئیات
نصف قطر حاصل را این است که درجه باشد و به همین اجزاء نصف قطر را
از محل این درجه و پنجاه و یک دقیقه است و عشر برابر درجه و پنجاه و
هفت دقیقه است و پنج مائید در درجه و پنجاه و سه دقیقه است عطا
بیشتر در درجه و سی دقیقه است و جمیع این مقدار یک مد گویند بحسب
مقدار است و بعضی موافقت با مقدار سابق و بعضی مخالف و بعضی
از احوالیک که اگر این علامت در خطی که از مرکز زمین به مرکز آن نقطه
او خارج می کرد این خطی است که از مرکز زمین به مرکز آن نقطه البروج و
کواکب از منطقه البروج کاهی شمال میل کند و کاهی جنوب بحسب آنکه
حوامل ایشان مقاطع تلك البروج بر و نقطه وان در نقطه را جزو
گویند و در علون و قریب که چون مرکز زمین و کواکب از مرکز زمین
از منطقه البروج از احوال می گویند و اند بگردانند و در سفلیتین تعریف
مراست و درجه مد گویند و آنکه بنابر آنکه که در این موردی معلوم
شد پس گوئیم که مراست و عقده بود که چون کواکب از مرکز زمین
شود و مراست عقده بود که چون کواکب از مرکز زمین بحضیض
متوجه بود و در نیمه مقابل مراست بود و در آن یک بر سطح تلك الاعلی
حادث شود از نو هم قطع مناطوق حوامل بر عالم اتمال گویند و غایت این
میل و قریب در این درجه است از محل در درجه نیم و عشر میل یک درجه و نیم
میل یک درجه و نولذ در مراست در درجه و عطار مراست در درجه است
بحسب منطقه البروج است

غرض تحقیق
 احسان الطاریات
 کرمه نظر در حجاب
 احسان ابد راجع
 بقادر صفات فطریات
 ندین فقر که حاصل آید
 از انوار غیبی که آن حجاب
 معلوم

و عفا رخصه بای خانگیه
زیر چشم شاه است

و این بر دو طرف علوه کشند در سفلیت بر ثانی نصف بلکه فلک عالمی خط
 میشود بر سطح منطقه البروج در وقتیکه مرکز تدویر سفلیت یکی
 از دو نقطه جود هر یک بر سر تدویر مرکز تدویر از جود هر یک
 میل میکند نصف فلک آن نصفیکه مرکز تدویر در اوست اما هر دو را
 بجانب شمال و قطار در اجانب جنوب و این میل متوازی میشود تا آنکه
 که مرکز تدویر بر نصف مابین عقدین رسد و اینجا غایت میل باشد
 از آن میل متناقص شود تا آنکه که فلک عالمی از منطبق شود بر منطقه
 البروج و مرکز تدویر و چون هر یک از این حالت اول عود میکند
 و از اینجا کفیم لازم می آید که مرکز تدویر هر دو همیشه قدامی باشد
 از فلک البروج و مرکز تدویر و بر قطار همیشه جود و قریب این
 عرض عرض دیگر نیست بجز اگر مناظر مایل و حاصل و قتل و
 او هر یک یک سطح اند و محصور در عرض دیگر است اینجا است که قطر
 مار بگذرد و حوضیض اینها در سطح مایل نیست اما در علوه یک
 وقتیکه مرکز تدویر در یکی از دو نقطه اس و زنی باشد و چون
 مرکز تدویر از اس گذرد و در دو میل جنوب بگذرد از سطح مایل و حوضیض
 میل شمال گذارد از سطح مایل و این میل متوازی شود تا آنکه که مرکز
 تدویر بر نصف مابین عقدین رسد بعد از آن میل متناقص شود
 تا وقتیکه مرکز تدویر بر نصف مایل و در اینجا قطار تدویر و بر باز در سطح
 مایل مایل و چون مرکز تدویر از زنی گذرد و در دو میل شمال بگذرد

یعنی
 چون مرکز تدویر
 از جود هر یک
 کند نصف فلک
 مایل آن نصفیکه مرکز تدویر
 در اوست از جود
 را بجا شمال
 و قطار
 بجانب جنوب

میشود

متناقص میشود تا آنکه که مرکز تدویر بر اس رسد و قطار تدویر و بر باز
 در سطح مایل و بعد از آن حالت اول عود کند و از اینجا کفیم لازم
 گذرد و علوه همیشه از مایل در جانب منطقه البروج باشد و حوضیض
 خلاف اجانب و اما در سفلیت مرکز تدویر هر یک در دو میل
 العقدین باشد و اینجا اوج و حوضیض سفلیت است و چون مرکز تدویر از
 گذرد و در دو میل گذارد از سطح مایل اما هر دو را بشمال و اما قطار در
 و میل حوضیض خلاف این بود و این میل متوازی میشود تا آنکه که مرکز تدویر
 بعقدین رسد و اینجا غایت میل قطار تدویر و حوضیض بود بعد از آن
 میل متناقص میشود تا وقتیکه مرکز تدویر بر حوضیض مایل و قطار تدویر
 حوضیض مایل و قطار تدویر و بر باز منطبق شود بر سطح مایل و بعد از آن
 باز در دو میل گذارد از سطح مایل و اینجا شمال و قطار تدویر
 میشود تا در عقدین دیگر سفلیت رسد باز متناقص میشود تا آنکه که
 که مرکز تدویر بر اس رسد و حالت اول عود کند و این عرض را میل تدویر
 و حوضیض کوسید و غایت این عرض را نشان در اجانب مشرق و در
 و جهل و شش قف و غیر را در دو در جهل و شش قف و غیر را در دو در
 و هم قطار در نشان در دو در جهل و شش قف و غیر را در دو در
 و بگذرد اما سفلیت را عرض دیگر است اینجا است که قطار تدویر و حوضیض
 آیند و که مفاطع قطار تدویر و حوضیض است و قوام در سطح فلک
 نبود مگر قفیکه مرکز تدویر بر سفلیت در یکی از دو نقطه متناظر و

متناقص میشود
 در سطح مایل
 از جود هر یک
 کند نصف فلک
 مایل آن نصفیکه مرکز تدویر
 در اوست از جود
 را بجا شمال
 و قطار
 بجانب جنوب

نصف است بر فلک و که
 اما در علوه همیشه از جود
 حوضیض در
 سفلیت

قطار تدویر و حوضیض
 تدویر اینها در سطح مایل
 در اینجا است که
 مرکز تدویر

سفرنامه

در طرف خطی
در طرف خطی
در طرف خطی
در طرف خطی

در طول و انچه در این عرض همان موضع حقیقی و موضع مری باشد و این
ایحال بحسب اختلاف منظر است از اختلاف عرض گویند و گاه باشد که این
هر دو واقع منقطع شوند و فلک البروج را یکی بر نقطه دیگر قطع کنند
و در اینحال موضع مری کوکب در طول غیر موضع حقیقی کوکب بود و در
طول و قوس از منطقه البروج همان این دراره و عرض باشد از اختلاف
طول گویند و عرض مری گاه باشد که مساوی عرض حقیقی بود و در اینحال
کوکب از اختلاف عرض نبود و گاه باشد که کمتر از عرض بود و در این از این
و یکی از اختلاف عرض گویند و گاه چنان افتادند که کوکب بر منطقه البروج
باشد و منطقه البروج بهشت را می کشد باشد و در اینحال کوکب از اختلاف
عرض نبود و اختلاف منظر بحسب اختلاف طول است فصل پنجم در بیان
احکام کبریا عرض مری کوکب را که از غایت کتب با یکدیگر انداخته اند
السنکه قمر اقباس بنام عرض میشود و انچه اندک تر از عرض حقیقی
و از مقابل اقباس کسب نور میکند و چون کمر نیست و از اقباس بزرگ تر
بیشتر و او ملاحظه شمس است مضیق بود و قریب ببلند نیمه او مظلم و در انجا
نیمه مظلم و طرف ما بود و از ضو را هیچ نماند و اینحال را محاق گویند چون
از اجتماع گذرد و درازده درجه تقریباً از اقباس دور شود و قدری از
نصف مضیق نماند و از اقباس گویند و او هر دو مقدار مری از نصف مضیق
زاده میشود و تا چون بمقابل اقباس رسد نصف مضیق تمام ملاحظه ما شود
و از آن سر گویند و چون از مقابل گذرد و در انجا نصف مضیق نماند و از اقباس

مبادی و اصول
در قضا است که نقطه البرج
شمار می رانند و از آنجا که بعد از
از خط یک منفرجه می افتد
می رسد به خط شمال و در این
زبان را عرض می گویند
و فرض کنند که نقطه البرج
را بر سر عالم گذارند و از آنجا
عرض را از عرض منفرد در قوس
نقطه البرج شمارند و از آنجا
که نقطه البرج باشد

مقدار فی از نصف صغری که شود با چون با از اجتماع هر سدان نصف صغری هیچ مقدار
و نصف مظلّم تمام مواجّه ماست و همچنان شود بعد از آن حالش اول عود کند و از
این صورت تصویر
در حوالی یکی
واقع شود و
حاصل شود و
و ایضا لک کسوف
پوشد چنانکه از اقطاب
و گاه باره او را پوشد و این از کسوف جزئی گویند و تیری که بر روی اقطاب
نماید مرکز ماه باشد اول که فکری پیدا شود و از همین جانب ابتدای انحراف میا
و اگر استقبال در حوالی یکی از این دو عقد واقع شود مرز بین میان ماه
و اقطاب حاصل شود و مانع شود از دخول ضوء اقطاب ماه پس ماه بر آن اصل
خود نماید و ایضا لک از خسوف گویند و خسوف نیز گاه کلی باشد و گاه جزئی و خسوف
و انحراف در جانب شرقی ماه پیدا شوند و بر عکس کسوف و بیاید دانست که از انحراف
همیشه متوسّط بود میان اوج قمر و مرکز زمین و بیانش آنست که اوج و مرکز
ند و بر قمر گاه با مرکز زمین در نقطه از طالع البروج مثلاً اول حمل جمع شوند
و مرکز زمین و بر قمر حرکت حاصل هر شب از زمینی که بسته چند درجه و بیست و
دو دقیقه بتوالی حرکت کند مائل چون هر اوج در انحراف بتوالی بیرون مرکز
ند و بر این زمین کند بمقدار حرکت خود یعنی بازده درجه و درازده دقیقه

[illegible][illegible]

قطب ظاهر بود و مدت بود و افتاب در این قوس نما را طول بود و دیگری
 ابدی الخاورد منصفش منقلب بکسر بود و مدت بود و افتاب در
 این قوس لیل طول بود و در طرف قوس اول ممان افق شود و غروب
 نکند و در طرف قوس دوم ممان افق شود و طلوع نکند اما از هر دو قوس
 باقی آنکه در منصفش اول حمل بود معکوس طلوع کند یعنی آن قوس که
 اولش طلوع کند بر خلاف معهود و مستوی غروب کند اگر قطب ظاهر
 شمالی بود و مستوی طلوع کند و معکوس غروب کند یعنی آن قوس که
 اولش غروب کند اگر قطب ظاهر جنوبی بود و انقوس که اول ممان است
 منصفش بود بعکس مذکور طلوع و غروب کند و در این قوس منقلب
 ظاهر را در ارتفاع بود یک اعلی و آن بقدر مجموع میل کلی و تمام عرض
 بلد باشد و در جهت قطب خفی از جهت ممان و دیگری اسفل این بقدر
 فضل عرض بلد بر تمام میل کلی باشد در جهت قطب ظاهر و قطب
 فلک البروج را نیز در ارتفاع بود یکی اعلی و آن بقدر مجموع تمام عرض
 بلد و تمام میل کلی باشد و دیگری اسفل و آن بقدر فضل عرض بلد
 بر میل کلی باشد و قطب ظاهر فلک البروج با منقلب ظاهر و طرف
 سمت ممان بر نصف النهار و ارتفاع مساوی باشد و همچنین قطب
 خفی با منقلب خفی و ممان استانی تصور طلوع و غروب معکوس
 افق فرض کنیم که عرض مندر در جهت شمالی باشد و در انقضای
 در برج ابدی الظهوری باشد و انحراف او سرطان بود و مدت بود و افتاب
 در این قوس لیل طول بود و در طرف قوس اول ممان افق شود و غروب
 نکند و در طرف قوس دوم ممان افق شود و طلوع نکند اما از هر دو قوس
 باقی آنکه در منصفش اول حمل بود معکوس طلوع کند یعنی آن قوس که
 اولش طلوع کند بر خلاف معهود و مستوی غروب کند اگر قطب ظاهر
 شمالی بود و مستوی طلوع کند و معکوس غروب کند یعنی آن قوس که
 اولش غروب کند اگر قطب ظاهر جنوبی بود و انقوس که اول ممان است
 منصفش بود بعکس مذکور طلوع و غروب کند و در این قوس منقلب
 ظاهر را در ارتفاع بود یک اعلی و آن بقدر مجموع میل کلی و تمام عرض
 بلد باشد و در جهت قطب خفی از جهت ممان و دیگری اسفل این بقدر
 فضل عرض بلد بر تمام میل کلی باشد در جهت قطب ظاهر و قطب
 فلک البروج را نیز در ارتفاع بود یکی اعلی و آن بقدر مجموع تمام عرض
 بلد و تمام میل کلی باشد و دیگری اسفل و آن بقدر فضل عرض بلد
 بر میل کلی باشد و قطب ظاهر فلک البروج با منقلب ظاهر و طرف
 سمت ممان بر نصف النهار و ارتفاع مساوی باشد و همچنین قطب
 خفی با منقلب خفی و ممان استانی تصور طلوع و غروب معکوس
 افق فرض کنیم که عرض مندر در جهت شمالی باشد و در انقضای
 در برج ابدی الظهوری باشد و انحراف او سرطان بود و مدت بود و افتاب

در این برج نما را طول بود و در برج ابدی الخفاوان قوس و جدی بود
 و مدت بود و افتاب در این قوس لیل طول بود و غروب بود و افتاب در
 و غروب بود و چهار برج که منصف آن اول حمل بود معکوس طلوع نکند
 و مستوی غروب کند و چهار دیگر که منصف آن اول ممان باشد بر عکس
 یعنی مستوی طلوع کنند و معکوس غروب پس در وقتیکه اول سرطان بر
 ارتفاع اعلی باشد در جانب جنوب آن چهل و سه درجه و نیم بود اول ممان
 بر مطلع مشرق اعتدالی باشد و اول حمل بر مغرب و مغرب اعتدالی و
 ظاهر فلک البروج در جانب جنوب مابین مغرب و مطلع اعتدالی باشد
 و قطب فلک البروج بر ارتفاع اسفل بود و آن چهل و سه درجه و نیم باشد
 و در انوقت هشتاد و یک بر این شکل باشد و چون حرکت اولی حرکت کند
 ممان و عقرب مستوی طلوع کنند و انحراف او سرطان بود و مدت بود و افتاب
 مستوی غروب کند چنانکه مطلع هر جوی
 انحراف او سرطان بود و انحراف او سرطان بود و انحراف او سرطان بود
 و بجنوب نیز دیگر میشود و انحراف او سرطان بود و انحراف او سرطان بود
 وی باشد و مغرب هر جوی انحراف او سرطان بود و انحراف او سرطان بود
 بشمال نیز یک میشود و انحراف او سرطان بود و انحراف او سرطان بود
 عرض و دوازده مشرق از جانب مغرب از جانب شمالی افتاب باشد
 چون نوبت طلوع با اول قوس رسد نوبت سعه مشرق و نقطه جنوب
 رسد و اول قوس اس نقطه جنوب شود و طلوع نکند و چون نوبت

در این قوس لیل طول بود و در طرف قوس اول ممان افق شود و غروب
 نکند و در طرف قوس دوم ممان افق شود و طلوع نکند اما از هر دو قوس
 باقی آنکه در منصفش اول حمل بود معکوس طلوع کند یعنی آن قوس که
 اولش طلوع کند بر خلاف معهود و مستوی غروب کند اگر قطب ظاهر
 شمالی بود و مستوی طلوع کند و معکوس غروب کند یعنی آن قوس که
 اولش غروب کند اگر قطب ظاهر جنوبی بود و انقوس که اول ممان است
 منصفش بود بعکس مذکور طلوع و غروب کند و در این قوس منقلب
 ظاهر را در ارتفاع بود یک اعلی و آن بقدر مجموع میل کلی و تمام عرض
 بلد باشد و در جهت قطب خفی از جهت ممان و دیگری اسفل این بقدر
 فضل عرض بلد بر تمام میل کلی باشد در جهت قطب ظاهر و قطب
 فلک البروج را نیز در ارتفاع بود یکی اعلی و آن بقدر مجموع تمام عرض
 بلد و تمام میل کلی باشد و دیگری اسفل و آن بقدر فضل عرض بلد
 بر میل کلی باشد و قطب ظاهر فلک البروج با منقلب ظاهر و طرف
 سمت ممان بر نصف النهار و ارتفاع مساوی باشد و همچنین قطب
 خفی با منقلب خفی و ممان استانی تصور طلوع و غروب معکوس
 افق فرض کنیم که عرض مندر در جهت شمالی باشد و در انقضای
 در برج ابدی الظهوری باشد و انحراف او سرطان بود و مدت بود و افتاب

در این قوس لیل طول بود و در طرف قوس اول ممان افق شود و غروب
 نکند و در طرف قوس دوم ممان افق شود و طلوع نکند اما از هر دو قوس
 باقی آنکه در منصفش اول حمل بود معکوس طلوع کند یعنی آن قوس که
 اولش طلوع کند بر خلاف معهود و مستوی غروب کند اگر قطب ظاهر
 شمالی بود و مستوی طلوع کند و معکوس غروب کند یعنی آن قوس که
 اولش غروب کند اگر قطب ظاهر جنوبی بود و انقوس که اول ممان است
 منصفش بود بعکس مذکور طلوع و غروب کند و در این قوس منقلب
 ظاهر را در ارتفاع بود یک اعلی و آن بقدر مجموع میل کلی و تمام عرض
 بلد باشد و در جهت قطب خفی از جهت ممان و دیگری اسفل این بقدر
 فضل عرض بلد بر تمام میل کلی باشد در جهت قطب ظاهر و قطب
 فلک البروج را نیز در ارتفاع بود یکی اعلی و آن بقدر مجموع تمام عرض
 بلد و تمام میل کلی باشد و دیگری اسفل و آن بقدر فضل عرض بلد
 بر میل کلی باشد و قطب ظاهر فلک البروج با منقلب ظاهر و طرف
 سمت ممان بر نصف النهار و ارتفاع مساوی باشد و همچنین قطب
 خفی با منقلب خفی و ممان استانی تصور طلوع و غروب معکوس
 افق فرض کنیم که عرض مندر در جهت شمالی باشد و در انقضای
 در برج ابدی الظهوری باشد و انحراف او سرطان بود و مدت بود و افتاب

در نصف اول
 در نصف دوم
 در نصف سوم
 در نصف چهارم
 در نصف پنجم
 در نصف ششم
 در نصف هفتم
 در نصف هشتم
 در نصف نهم
 در نصف دهم

بود بیشتر بود و مطالع آنکه یکطرف از حدی الاغلا بین باشد که
 بود و منطقه البروج چهار ربع منقسم شود که نقطه های چهار ربع
 بر واسط این چهار ربع باشد و ربعی که احدی الاعتدالین بر
 او باشد زاده باشد از مطالع خودش پنج درجه و ربعی که احدی
 الاغلا بین بر منصف او بود که باشد از مطالع خودش پنج درجه
 پس تفاوت میان طلوع ربعی تا طلوع ربعی ده درجه تواند بود و مطالع
 هر چهار ربع که ابعاد ایشان از نقطه اعتدال متشای بود ما
 ده درجه اول جل و ده درجه اول میزان و ده درجه آخر حوت و ده
 درجه آخر سنبل متشای بود و مطالع هر ربعی برابر مغرب آن
 ربع بود و این همه که گفتیم در خط استوا بود اما در افاق ما نصف
 با نصف طلوع کند اگر متحد الاعتدالین باشد و ربعی ربع طلوع
 بلکه ربعی که یکطرف از حدی الاعتدالین بود که چون کوکب بتوالی گذرد و بجانب
 قطب ظاهر شود یا کمتر از ربع طلوع کند بقدر تعدیل النهار که
 بقدر تعدیل النهار مدار منقلب ربعی که یکطرف از حدی الاعتدالین بود
 یا بیشتر از ربع معدل طلوع کند هم بقدر تعدیل النهار که کوکب
 مطالع نصفی که بر منصف الاعتدال اول بود کمتر از مطالع نصف دیگر
 بود و ربعی که تعدیل النهار که از انچه گفتیم حکم و نصف متحد
 الاغلا بین معلوم شد اما حکم و نصف متحد الاعتدالین یکی بود که
 در یک نیمه بود و در یک نیمه بر خلاف و لا یعنی مطالع برج حمل برابر
 بود

این در نصف اول است
 این در نصف دوم است
 این در نصف سوم است
 این در نصف چهارم است
 این در نصف پنجم است
 این در نصف ششم است
 این در نصف هفتم است
 این در نصف هشتم است
 این در نصف نهم است
 این در نصف دهم است

بود و مطالع برج حوت و مطالع دو برج حمل و ثور برابر مطالع دو برج حوت
 و حمل و بر این قباس پس هر دو قوس که بعد از نقطه اعتدال مساوی بود
 مطالع ایشان برابر بود و مطالع هر ربعی با مغربش برابر نبود بلکه با مغرب
 نظیرش برابر بود و مطالع هر ربعی در اقصای شمال و جنوب با مغربش برابر بود
 در اقصای جنوب که عرضش برابر بود بران اقصای شمال و مطالع جنوبی از مطالع
 البروج قوس بود از معدل میان اول حمل و نقطه اعتدال که با انچه و انچه
 البروج طلوع کند هر توالی و ابتداء مطالع و از اعتدال ربعی که براند و بعضی
 مطالع است و الحاق ابتدا انرا اول جد و کبرند و آنکه که در مطالع ظاهر
 شود با بعضی که در مطالع است که کوکب در حوض طلوع و در حوض
 غروب در حوض کوکب که ربع باشد از فلک البروج که با کوکب هم منصف
 النهار گذرد و چون کوکب بر احدی النقطین باشد با عدم العرض بود و ربع
 کوکب یعنی در حوض ربع باشد و اگر یکی نقطه دیگر باشد از فلک البروج
 و قوس مابین همار اختلاف هر کوکب پس اگر در حوض کوکب در نصفی بود
 که از منقلب ظاهر است با منقلب خفی بیشتر از کوکب بنصف النهار رسد
 اگر عرض کوکب در جانب قطب ظاهر بود و بعد از کوکب بنصف النهار رسد
 اگر عرضش در جانب قطب خفی باشد و اگر در حوض کوکب در نصف دیگر
 بود بعکس این باشد یعنی بعد از کوکب بنصف النهار رسد اگر عرضش
 در جانب قطب ظاهر بود و پیش از کوکب بنصف النهار رسد اگر عرضش
 در جانب دیگر بود و در حوض طلوع در حوض کوکب از فلک البروج که با

این در نصف اول است
 این در نصف دوم است
 این در نصف سوم است
 این در نصف چهارم است
 این در نصف پنجم است
 این در نصف ششم است
 این در نصف هفتم است
 این در نصف هشتم است
 این در نصف نهم است
 این در نصف دهم است

مسوای نمی بود پس این دو سبب مقدار شنباز و زنی حقیقی و شنباز و
 وسطی مختلف می شود چنانچه گاه شنباز و زنی حقیقی زیاده از شنباز و
 وسطی میشود و گاه بعکس این تفاوت را بقدر اختلاف با هم کویند و آن
 در هر روز و در هر محسوس نشود اما چون مدت بسیار شود عموماً
 شود و در روز پنجشنبه اهل فارس مردم از طلوع مرکز افتاب بفرز
 او و در اهل شرج از طلوع صبح صادق تا غروب و در شمس چون روزی
 معلوم شد بهر احوط طالع شب نیز به احوط طالع معلوم شود
 ابتدا در روز انگاه شب است و انگاه این ابتدا احوط و بعد از آن شنباز
 در هر حقیقی و وسطی را به بیست و چهار قسم مساوی کنند و از آن استخرا
 مستوی و معتدل و غیر کویند و اسامی و طالع را استخرا و
 استخرا حقیقی را اسامی حقیقی کویند و نیز از هر یک از شنباز و زنی
 بد و از هر قسم مساوی کنند و از هر یک از شنباز و زنی کویند و اول
 سال که در آن سال حادثه عظمی واقع شده باشد چون طالع
 باد و لوی یا طوفان یا زلزله یا امثال اینها اینها را از آن استخرا و
 حاد و دیگر خواهند که کنند بان نسبت کنند و از آن تاریخ خواهند
 و آن محسوس طالع هر قوی چه یک باشد و آنچه مشهور است تاریخ
 هر یک از تاریخ فرس و تاریخ روم و تاریخ ملکی اما تاریخ هجری اول آن
 اول عمر و انسال بود و دانست که حضرت پیغمبر از مکه به مدینه هجرت
 کرده است و اهل شرج ماههای این تاریخ را از زنی و هلال و زنی
 در هر یک از این تاریخ را به هفتاد و هفت سال کویند و ماههای این

مسوای نمی بود پس این دو سبب مقدار شنباز و زنی حقیقی و شنباز و
 وسطی مختلف می شود چنانچه گاه شنباز و زنی حقیقی زیاده از شنباز و
 وسطی میشود و گاه بعکس این تفاوت را بقدر اختلاف با هم کویند و آن
 در هر روز و در هر محسوس نشود اما چون مدت بسیار شود عموماً
 شود و در روز پنجشنبه اهل فارس مردم از طلوع مرکز افتاب بفرز
 او و در اهل شرج از طلوع صبح صادق تا غروب و در شمس چون روزی
 معلوم شد بهر احوط طالع شب نیز به احوط طالع معلوم شود
 ابتدا در روز انگاه شب است و انگاه این ابتدا احوط و بعد از آن شنباز
 در هر حقیقی و وسطی را به بیست و چهار قسم مساوی کنند و از آن استخرا
 مستوی و معتدل و غیر کویند و اسامی و طالع را استخرا و
 استخرا حقیقی را اسامی حقیقی کویند و نیز از هر یک از شنباز و زنی
 بد و از هر قسم مساوی کنند و از هر یک از شنباز و زنی کویند و اول
 سال که در آن سال حادثه عظمی واقع شده باشد چون طالع
 باد و لوی یا طوفان یا زلزله یا امثال اینها اینها را از آن استخرا و
 حاد و دیگر خواهند که کنند بان نسبت کنند و از آن تاریخ خواهند
 و آن محسوس طالع هر قوی چه یک باشد و آنچه مشهور است تاریخ
 هر یک از تاریخ فرس و تاریخ روم و تاریخ ملکی اما تاریخ هجری اول آن
 اول عمر و انسال بود و دانست که حضرت پیغمبر از مکه به مدینه هجرت
 کرده است و اهل شرج ماههای این تاریخ را از زنی و هلال و زنی
 در هر یک از این تاریخ را به هفتاد و هفت سال کویند و ماههای این

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

هلال بهر یک از آن هرگز از می روز زیاده نباشد و از بیست و هفت سال
 و تا چهل و نه سال می می یابد و در هر یک از آن ماه منوالی بیست و نه
 بیست و نه یابد و در هر یک از آن ماه و اسال کویند و اسالی
 ایشان از غایت شهرت مستغنی است از بیان و مخبر محروم و اسیر
 کویند و صفی بیست و نه روز و در هر یک از آن ماه و اسال کویند و اسالی
 روز تا آخر سال و در هر یک از آن سال یازده بار زنی و الحجری می یابد
 و آن در هر سال دوم و پنجم و هفتم و دهم و یازدهم و بیست و یکم
 و بیست و یکم و بیست و چهارم و بیست و ششم و بیست و نهم باشد و این
 یازده سال سالهای کبیثه شد و در لفظ بهر یک از آن سال
 و بعضی بجای یازدهم شانزدهم را کبیثه دانند پس ترتیب لفظ
 بهر یک از آن سال باشد اما تاریخ فرس و اول و اول سال جلوه
 بزنی و شهرت است و هر سجد و شصت و پنج روز و یازدهم
 سال کویند و ماههای رومی کویند و پنج روز زیاده را بعضی
 از ابانماه کویند و بعضی بر آن سال و نام ماههای ایشان اینست
 فروردینماه اردی بهشتماه خردادماه تیرماه
 شهروردماه مهرماه ابانماه آذرماه دیماه بهمنماه اسفندماه
 اما تاریخ رومی بعد از وفات اسکندر مین فلفوس رومی
 بوده است بد و از ده سال شمسی و هر سجد و شصت و پنج
 روز و یازدهم را به هفتاد و هفت سال کویند و ماههای این

جدول گاه سال

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

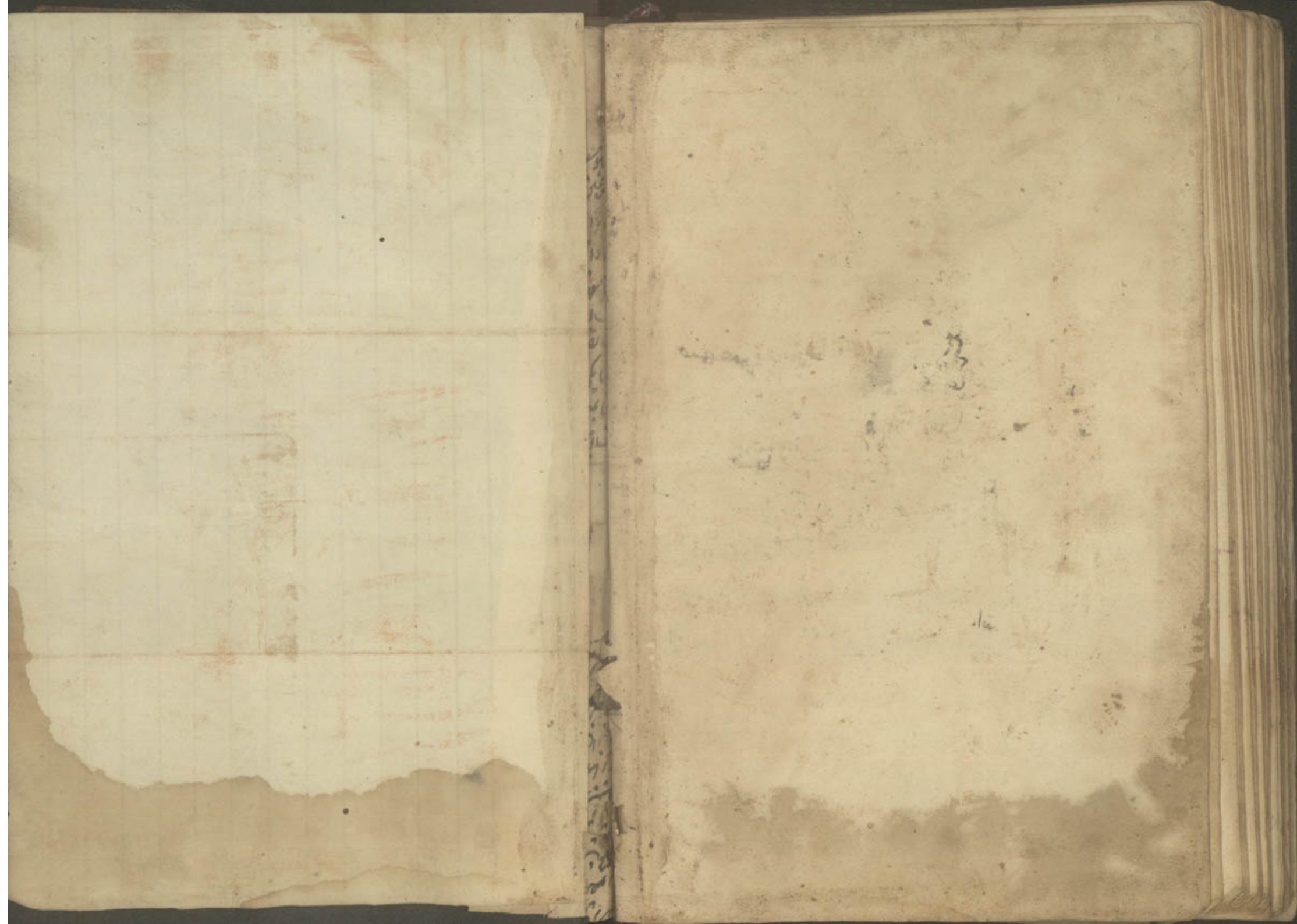
و جلاله و کرمه و کبریه و جلاله
سلطان جلال الدین
شاه ابن ابی اسلم
بخت حکیم و قدرت او
خاطر دوزخ از کف خام
که تاریخ را دوزخ کرده است
این تاریخ و تاریخ
شست و پنج روز و
ساعت و چند و
زده است و
مواز و
شده با

تا در غایت کوی ای و مرادینا
 مستثنای اش که در غایت
 طغیان کن
 است بر
 اگر
 از فاعل خود
 در جبهه باشد و آن
 طغیان اول غایت طغیان
 الی زنده و چون اگر
 اقباب با قواست از بعد
 تمیض از غایت و پس
 غفلت در چشم نیست ای و
 و آنکه از غایت غافل را
 تا مستثنای چه
 که انداخته است
 بر سبیل مسایده با بعد از
 و از این حکام مندرج است
 آنچرخ الهی تو
 اگر چه
 که غفلت نوی اول روز و غافل
 معکوس نصف النهار از غایت
 غایت و
 تشخیص
 تعریف

بار هزار و هشتصد و چهل و هشت هزار و هشتصد و هشتاد
فرسخ است بعد حدب فلک تا آنکه مقعر فلک درخ است و
بار هزار و بیست و هفت هزار و پانصد و سی و چهار فرسخ است
بعد حدب فلک درخ که مقعر فلک مشرقی باشد چهارده هزار
بار هزار و هفتصد و هفتاد و دو فرسخ است بعد حدب فلک
مشرقی که مقعر فلک درخ است بیست و سه هزار و هزار و هشتصد
نود و یک هزار و دو و بیست و یک هزار و هشتصد و هشتاد
زحل که مقعر فلک ثواب است و هزار و بار هزار و پانصد
نه هزار و صد و هشتاد و هشت فرسخ است و بعد حدب فلک
ثواب که مقعر فلک اعظم است سی و سه هزار و بار هزار و
پانصد و بیست و چهار هزار و هشتصد و نه فرسخ است
حدب فلک اعظم را نیز جدای گویند و هم چنین معلوم
کرده اند که قطر افتاب هفت هزار و پانصد و سی و هشت فرسخ
و جرم آن سیصد و بیست و شش برابر زمین است و قطر مریخ
هفتصد و سی و یک فرسخ است و جرم آن سصد و سی و یک
و قطر زحل چهارده هزار و چهارصد و سی و یک فرسخ است
و جرم آن صد و هشتاد و یک برابر زمین و قطر مشتری چهل و نه هزار
پانصد و نود و شش فرسخ و جرم او صد و هشتاد و هشت
برابر زمین است و قطر زهره هفتصد و بیست و شش فرسخ است و جرم او
نیم زمین است

و جرم آن سیصد و بیست و شش برابر زمین است و قطر مریخ هفتصد و سی و یک فرسخ است و جرم آن سصد و سی و یک و قطر زحل چهارده هزار و چهارصد و سی و یک فرسخ است و جرم آن صد و هشتاد و یک برابر زمین و قطر مشتری چهل و نه هزار پانصد و نود و شش فرسخ و جرم او صد و هشتاد و هشت برابر زمین است و قطر زهره هفتصد و بیست و شش فرسخ است و جرم او نیم زمین است

و جرم آن سیصد و بیست و شش برابر زمین است و قطر مریخ هفتصد و سی و یک فرسخ است و جرم آن سصد و سی و یک و قطر زحل چهارده هزار و چهارصد و سی و یک فرسخ است و جرم آن صد و هشتاد و یک برابر زمین و قطر مشتری چهل و نه هزار پانصد و نود و شش فرسخ و جرم او صد و هشتاد و هشت برابر زمین است و قطر زهره هفتصد و بیست و شش فرسخ است و جرم او نیم زمین است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
الناجي
البرق
البرق

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
الناجي
البرق
البرق